

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1969/2017
04.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље аа из ..., чији је пуномоћник Ружица Лекић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља ..., чији је пуномоћник Душан Ђорђевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2301/16 од 16.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 04.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2301/16 од 16.03.2017. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2301/16 од 16.03.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 153/15 од 22.03.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име накнаде штете на име увећане зараде за рад у сменама за период од 01.06.2012. године до 29.07.2014. године исплати појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом на сваки износ почев од дана доспелости до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да се тужени обавезе да јој на појединачне месечне новчане износе ближе описане у претходном ставу изреке уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду пензијског и инвалидског осигурања, као и да преда обрасце М4 у року од 15 дана по пријему пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 75.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2301/16 од 16.03.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и

потврђена пресуда Основног суда у Пожаревцу П1 153/15 од 22.03.2016. године. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном спору нису испуњени услови предвиђени наведеном одредбом да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужиле. Наиме, нижестепеним одлукама је одбијен тужбени захтев тужиле за исплату накнаде зараде по основу сменског рада и припадајућих доприноса из разлога што је такав рад вреднован кроз основну плату тужиле као запослене. Стога побијаном одлуком материјално право није примењено на другачији начин, с обзиром да правни став изражен у побијаној одлуци не одступа од правног схватања израженог кроз раније донете судске одлуке Врховног касационог суда предмети Рев2 2004/2017 и Рев2 42/2018, а у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца. Због тога у конкретном случају не постоји ни потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, те је неосновано и указивање на другачију одлуку Апелационог суда јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став будући да правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у овом случају, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Из изложених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужилеу смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је суду дана 27.07.2015. године, а вредност побијеног дела правноснажне пресуде износи 407.621,66 динара.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (11.03.2016. године) у смислу члана 403. став 3. ЗПП, ревизија тужиље није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука о захтеву тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у ставу трећем изреке, донета је применом чл. 154. и 165. ЗПП. Трошкови тужене за одговор на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били неопходни и нужни за вођење ревизијског поступка.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић